

**Skomakar-Kalle eller Prästen :
Dramatisk amatörpjäs i två
avdelningar ...**

Haglöf, Karl,

81 F a Br.

HAGLÖF

SKOMAKAR-KALLE

OCH PRÄSTEIN

1921

Vitt. Siv.
Dram.
(131.)

Skomakar-Kalle eller Prästen

Dramatisk amatörpjäs i två avdelningar för tre damer och tre herrar

Författad och utgiven av
K. S. HAGLÖF, Borlänge

PRIS 50 ÖRE

Dalarnes Tidnings- & Boktryckeri-A.-B. Borlänge 1921

P E R S O N E R :

Skomakar-Kalle

Anders Grubb, gårdsägare

Jeppa, hans hustru

Frida, deras dotter

Pastor Lund

M A S K E R I N G F Ö R S T Y C K E T

Anders: Helskägga och peruk i brunt

Jeppa: Käringsperuk och näskitt

Skomakarkalle: Ett par små mustascher

Pastor Lund: Ögonbryn—fetsmink

Frida: Rosapuder

Skomakar-Kalle eller Prästen

FÖRSTA AVDELNINGEN

Scenen ett enkelt rum med endast ett bord och två stolar samt en spegel på väggen. Rummet, tillhörande Anders Grubb, är annonserat ledigt till uthyrning. Frida, dotter i gården, bärande en sopkvast, kommer in och ser efter om rummet är ordentligt städat, sopar golvet under stolarna, men finner att det är bra sopat förut. Ställer stolarna åter på sina platser. Tittar sig i spegeln.

Frida: Märkvärdigt att det går så trögt att få hyra ut de här två rummen. Vi ha haft annons inne i — — — (här nämnes ortens) tidning två gånger och ingen syns till. Det här rummet skulle ju passa bra åt både skraddare, skomakare, urmakare och affärslokal med, om det skulle knipa. (Det knackar på dörren) Stig in.

Kalle: God afton, Frida. (Tar Frida i hand) Hur mår du nu för tiden?

Frida: Jo, tack bra, som du ser.

Kalle: Hur är det, har ni hyrt ut rummen som ni annonserade om?

Frida: Dä ha varit några hit och sett på, men ingen har bestämt sig. Jag har hört sägas att det är smått om rum, men. — — —

Kalle: Dä va tur för mej, dä. Jag vill ha ett par rum, så att jag får flytta från de där usla Slammerjöns käringarna, dom tråkar alldeles ut mej, och rummen är absolut olämpliga för en skomakare. Små, lågt i tak och mörka som en källare. Tacka vet jag här. Dä va de här två rummen förstår jag. Dä vore annat dä.

Frida: Ja, det här, och så det här rummet (öppnar dörren till ett annat närgränsande rum). Du skulle gott klara dig med de här du, Kalle.

Kalle: Ja, alldeles utmärkt. Här skulle jag må precis som en prins i en bagarbod, helst som jag då hade prinsessan Frida Grubb i min omedelbara närhet. Jag skulle önska, att jag finge tagå mått och göra skor åt dig hela livet igenom. (Närmar sig Frida och tar hennes hand) Tänk vad kungligt du och jag skulle ha det vid min skomakardisk, då jag arbetar och du sitter och broderar och sjunger eller läser för mig. Hej, vad det skulle bli trevligt, Frida.

Frida: (Sliter sig lös) Hur var det, ville du hyra rum?

Kalle: Ja visst, ja. Jag gick från ämnet. Får jag hyra de här två rummen av Er?

Frida: Nog kan det gå för sig; jag skall gå in efter pappa så att han får göra upp själ. (går).

Anders (i skjortärmarne, helskägg och yvig peruk samt förkläde och glasögon) kommer in.

Anders: Å se god dag, Kalle! (Skakar hand) Du är här för att se på rummen, hör jag. Jo, ser du, de här rummen, dä vore nånting för dej, dä. Alldeles intill kyrkan, och mitt i stora byn, och till på köpet ingen skomakare på trakten förut. Å ni skomakarrackare som tar så hutlöst betalt för allt ni gör; fem till åtta kronor bara för att pluska under ett par simpla halvsulor. Du borde kunna betala tjugufem kronor i månån för två rum, men bara för att du är son åt far din å så om du lovar att skomakra billigt åt oss, så skall du få bo här för tjugu. Men ett säger jag, å dä är, att hyran skall du betala månadsvis i förväg.

Kalle: (Glättigt) Så sant som att jag heter Skomakar-Kalle, så skall jag betala hyran ordentligt. Nu betalar jag alltså tjugu kronor med samma (tar upp två tior) och flyttar hit alldeles omgående. Var så god, farbror Grubb.

Anders: (Tar emot pengarna) Ja, tack du Kalle, du ä en hedersknyffel, å dä har far din varit också, i all sin dar. Nå uppgjort då, Kalle. (Kalle tar några glada skutt åt dörren och går).

Anders: (Klipper med fingret och tummen) Så skall man tat! Nu är den frågan löst. Åhja, Kalle är inte just nån otrevlig pojk, å bra skomakare lär han också ska vara.

Frida: (som kommer in) Nå tog Kalle rummen?

Anders: Ja, han betalte en månads hyra och kommer hitflyttande med samma. Tag bort bord och stolar så får han komma när han vill. (Det knackar på dörren) Stig in!

Nya pastorsadjunkten, pastor Lund kommer in.

Lund: Förlåt, mitt namn är pastor Lund, är det här det finns två rum att få hyra? Jag skulle nämligen få rum i prästgården, men nu skall man till att reparera där, så att kyrkoherden sade att jag skulle få bjuda herr Grubb trettio kronor i månaden för edra två rum. Kan jag kanske få se på rummen.

Anders: (Med handen skyggande så att pastorn ej skall höra det) Dä där var själva hin. Nu går jag förlustigt om tio kronor i månaden. (Vänd till pastorn) Jag har tyvärr nyss gjort upp med en annan.

Lund: Åh så tråkigt. Dä var rent synd, det. Det går inte att ändra heller, förstår jag.

Anders: Jag skall tala med kvinnfolken, kanske det kan bli någon råd ändå. Vi äro väl inte så barskrapade på rum. Je mej si (räknar på fingrarna) sal, förmak, hörnkammare, kökskammare och rökrum. Vi ha fem rum utom köket ifall pastorn skulle vilja nedlåta sej att bo i något av dem. Vi gå ut och tittar här ett slag. (Båda männen gå ut).

Frida: Jag kommer rent att stå mellan två eldar. Kalle har jag alltid haft gott öga till, och han till mej också förresten, men han är väl inte annat än simpel

arbetare, tacka vet jag prästen. Ifall att det står något ta på honom, men han såg så vänlig och nedlåtande ut, så. Kanske det inte vore hopplöst. Vi få väl se. Nu skall jag se efter vart herrarne togo vägen. (Går ut).

Om en god stund kommer Kalle in bärande en lätt skomakardisk, går därefter ut efter ett parti gamla skor, sammanbundna med snören eller remmar, några läderstycken etc. Går så i tredje vändan ut efter en massa läster påträdda på en tross, klappjärn, hammare och dylikt. Ordnar om litet, utan att vara så värst kinkig hur det tar sig ut och sätter sig för att vila.

Talar: Nu är man på sin nya plats. (Tittar sig omkring.) Här kommer jag att trivas bra, tror jag. (Sätter stolen tillrätta för att börja arbeta) Det fattas minsann inte gammalt hask att reparera upp. (Tittar på ett par fruntimmersskor) Den tösen som rår om de här vore nog kanske bra, bara hon inte ginge så snett på skorna. Jag tror emellertid att dä ä Karins skor, min för detta fästmö. Nu blir allt Frida Karins efterträderska, hoppas jag. Hur ljusst skulle det ej bli för mitt becksvarta hjärta, om det för evigt finge sola sig i Fridas vackra ögons glöd, och jag vid denna skomakardisk finge nåtla samman hennes öden med mina. Jag skulle köpa det bästa chevrå till dina tåhättiga skor och det skulle aldrig bli som man säger att smedens märr och skomakarns hustru skall behöva ha de sämsta skorna. (Tar litet läder och knackar det med sin hammare).

Frida: (som kommer in) Vad ser jag, är du redan i farten med att skomakra på din nya plats? Vad du är ivrig och arbetsam, ändå.

Kalle: Ja, här skall klappas, här skall sulas och här skall putsas. Om eftermiddagarna kommer du in till mig och då kuttra vi som ett par duvor om hur bra vi ska ha det på gamla dagar. Männe inte du och jag skulle bli ett hyggligt par — nota bene — om du likar att bli fru åt en fattig skomakare.

Frida: Du är ung och jag är ung, vi kan ju vänta med tocka där saker än så länge. Annars så har

du ju Karin, efter vad jag fick höra i dag. Jag vill inte gå i vägen för henne för nå pris.

Kalle: Gå i vägen för henne, sa du! Allri i världen kommer du att gå i vägen för henne. Får jag inte dej, så blir jag allt utan fästmö. Å Karin, är du dum. Var inte elak, Frida.

Frida: Skulle man köpa gossarnas försäkringar för kontant, då finge man sannerligen inte mycket för sina penningar, så mycket vet jag.

Kalle: Har jag då någonsin narrat dig?

Frida: Alla gossar narras mer eller mindre.

Kalle: Och flickorna?

Frida: Aldrig!

Kalle: Tro mej eller inte, vilket du nu helst vill, så narras jag inte, å varför skulle jag ljuga när sanningen räcker så bra till. Nog blir du (drar henne intill sig) Skomakar-Kalles fru med tiden eller hur.

(Dörren öppnas och Jeppa tittar obemärkt på de unga. Frida omfamnar liknöjt Kalle och säger):

Frida: Du är så het på gröten så, Kalle. Nog vet du, att jag håller av dej, Kalle.

Kalle: Ja, då är jag nöjd för tillfället och du entender dig inte att lova bort dig åt någon annan, hör du det.

Frida: Nog blir jag dig trogen, älskade.

Jeppa: (som kommer in) Inga kärleksaffärer mellan småungar om jag får be. (Frida rusar upp.) Dä ä märkvärdigt mä ungarna nu för tiden, dom kan inte vänta mä gifta te dom bli torra bakom öronen. Annat var då när jag var ung. Anners å jag vi vart int kärna i varann förrän han var 27 år å då var jag på tjugusjätte. Du Frida ä inte mer än på nittonde å du Kalle är väl inte stort mer. Ni vet int nå, va ni vill. Du har ju en ann karlspoling inne, Frida, och kanske du kan få höra av något från honom åg om du inte förhastar dig. Seså, gå din väg å inte ha något tok

för däj. Å du Kalle, du får allt tänka på annat än kvinnfolk, om du ska kunna betala hyran.

(Båda kvinnfolken gå ut. Frida som går sist vänder sig om i dörren åt Kalle och ger honom en slängkyss.)

Kalle: En medgång och en motgång allaredan. Käringen var litet morsk, men jag tror inte att hon har några händer med Frida. Få se vad det här slutar. Kan jag bara hålla tummen på ögat med far själv så låter det nog ordna sig. Nej du, Kalle, nu lär du allt sno dig. Men käringen — — — käringar ä min fasa, dom skulle vara där pepparn växer. (Kastar saker ilsket hit och dit) Det började i alla fall litet tragikomiskt. Jag fick ju en slängkyss bakom svärmors rygg. (Tar en sko och börjar sätta åt en halvsula.) Här är inga ledsamma gossar. Reser sig upp och sjunger på melodi Vägarna de skrida efter ett accord å orgeln i Adur:

Gladt vid läst och sylv,
Fumlar, tång och prygar,
Jag mitt handverk sköter o så lustelig.
Inga sura miner,
Härligt solen skiner,
Och ej minsta hinder möter på min stig.
Går du snett på klacken, kom till mig.
Jag i största hast skall villigt hjälpa dig.

Kommer liten tärna,
Tar jag mått så gärna,
Och hon får en sko, som är så nätt och fin.
Skافت av bästa läder,
Blankt i alla väder,
Så att jag får skåda hennes bästa min.
Billigt pris tillika alla få,
Alla som Skomakar-Kalle hälsa på.

(Sätter sig åter och arbetar.)

(Talar): Jag borde sätta upp skylten, så att folk får se att jag bor här.

Anders: (Kommer in) Jag hörde av mor att du söker nästla in dig med Frida och talar om kärlek och

gift; det där ä saker som du gör klokast i att spara med. Någon skomakarfru blir hon emellertid inte, kom ihåg dä. (går ut).

Kalle: (tittar efter Anders) Va nu då! Sjunger till ackord i Cdur en strof på välkänd melodi:

Är du int mä på dä, ä du int mä på dä,
ä du int mä på dä, ä du int mä på dä.

Talar: Gubbsnut! Är du lika dum som karingen?

Karin: (kommer in) God dag, Kalle. Jag sökte dej på förra stället och fick höra att du flyttat. Nu är väl mina skor lagade.

Kalle: Gu nåde mej, fattig, syndig människa. Ser du, dä var på dä viset, så först hade jag inget tjänligt läder, så fick jag läder, då hade jag ingen tjänlig pligg. Så fick jag pligg, då kom fru Bäckström och skulle ha två par skor åt flickorna, för dom skulle på bröllop, å så hade jag mycket som skulle vara färdigt nu till söndagen, å så tyckte jag att du hade nog skor ändå att ha.

Karin: Har du inga fler ursäkter? Hör du, varför har du inte skrivit till mej något på hela två vecor, å inte låtit se dej på något vis på så rysligt länge? Har nån sprungit med något rall eller rackartyg, kanske. Dä är väl nå fel, förstår jag.

Kalle: (Kemigt) Nej, dä ä int nå fel, ser du, int nå, men om vardagarna har jag brått som du nyss hörde, fjorton dar sen på söndag var jag till logen, på kvällen var det lekafton. I söndags var jag till — — (känd plats) med skor och på kvällen var jag på bio. Jag tänkte att få träffa dej där också, men du lyste nog med din frånvaro.

Karin: Stopp du, nu ljuger du, jag var på bio, jag, men inte du. Jag vet förrästen var du var.

Kalle: Var jag inte? Var var jag då. (Funderar) Då var jag säkert på föreläsningen i — — — stad.

Karin: Troligen inte, du, Kalle.

Kalle: Inte då heller. Nej, jag var dålig och måste vara hemma. Så var det.

Karin: Gör inga nya försök. Nu hör jag vartåt det lutar. Du vill inte fram med någon sanning, det är alltihop, det. Du är inte värd att ha en ärlig flicka som mig till fästmö. Har du velat mej nå, så hade du för länge sen klappat om mej, nog har jag varit här så länge så du har hunnit det. Du var inte så sen förut, vet jag.

Kalle: Var inte så het, Karin. Du och jag ä väl inga ovänner, fast, nog. — — —

Karin: (avbrytande) Fast nog, sa du. (argt) Tag hit mina skor och det genast. Det finns väl andra skomakare. (Hon får skorna) Du tror att Frida här skall bli lika trofast som jag, men se däri tar du fel. Hon ställer kappan efter vinden och låtsar som hon vore kär i dig, men vänta Kalle då går som då går för dej till slut.

Kalle: Du säger så sant, så. Om då aldrig blir början och aldrig slut, då går det mycket riktigt, som då går.

Karin: Börja mej hit och sluta mej dit. Du är så full mä sjutton, så då går inte mer i dej. Jag trodde att du hade något allvar med ditt joller, men jag ser väl nu. Du är en lika pajas du som alla andra gossar. Slät och fin i ögonen, låtsar som du vore pin kär i flickorna, men bara man vänder ryggen till, vad gör du då?

Kalle: Jag gråter för att dom går ifrån mej.

Karin: Krokodiltårar? Åhnej. När nästa flicka kommer i din närhet, är du lika kär.

Kalle: Åtminstone tar du fel den här gången, sedan jag fått se hur fräck du är. Var hygglig och gå din väg annars gråter jag krokodiltårar återigen:

Karin: (I fullt humör) Krokodiltårar!!!

Ridån faller.

ANDRA AVDELNINGEN

Scenen ett snyggt rum med soffa, bord och några stolar. Ett par tavlor på väggen. På ett nattduksbord några tidningar, album eller böcker. Frida sitter inne klädd i snygga köksarbetskläder. (Kan också vara i helgkostym.)

Frida: (broderande på en näsduk eller dylikt) Jag räknade nog fel när jag tänkte att pastor Lund möjligen skulle slå för mej. Han har varit här i sex veckor utan att ha sagt ett sött ord, och då har han väl antingen någon annan, eller också kan han inte med några fruntimmer. En hyggelig karl är han ju, men inte kan man giffa sej med en karl för det att han är hyggelig och hälsar artigt och bugserar å tocket där. Lika är han mot allesammans. Skomakar-Kalle, så simpel han är, han har eld i blicken, är varm om hjärtat när han ser mej och intresserar sej t. o. m. för vad vi kvinnfolk ha för händer. Så är han härdig att göra skor och man går så bra på dem. (Tittar på sina fötter) Far och mor ha sitt för sej, men jag tror att dom nog börjar fatta behag för Kalle, dom med. Jag tror jag gör upp med honom, det är väl bättre att få någon än ingen. (Anders och Jeppa öppna dörren, stå tigande och höra på och göra grimaser åt varandra). Får jag Kalle, så får han bara bo kvar här och jag behöver inte flytta bort eller någonting. Han är nykterhetskarl och en sådan vill jag naturligtvis ha. (Dörren skjutes igen) Efter ett Amollackord sjunges:

Jord och himmel jag Glömmer natt och dag
Och på dig jag endast tänker.

Du är dagens hopp, När som sol går opp,
Du min bön, när sol sig sänker.

Hur du städse lyser på min himmel skön.

Livets morgondröm och livets aftonbön!

Jord och himmel jag Glömmer natt och dag,

Och på dig jag endast tänker.

När en tanke flög, När en suck sig smög,
 Du var målet för dem båda.
 I var stjärnas blick Din jag möta fick,
 Blommor små din bild förråda.
 Aftonskyn i lågor skrev sitt namn för mig,
 Ängen bar din dräkt och lärkan sjöng om dig.
 När en tanke flög, När en suck sig smög,
 Du var målet för dem båda.

O, jag vet, en gång Vid en bättre sång
 Skänker Gud oss åt varandra.
 Följer du mig still, Hör blott du mig till,
 Må försvinna allt det andra.
 Kärleken är evig — och när döden ler,
 Mötas vi och — skiljas aldrig, aldrig mer.
 O, jag vet, en gång Vid en bättre sång
 Skänker Gud oss åt varandra.

Vid sista raden kommer Kalle in, tar av sig mössan, sätter
 huvudet på sned och låtsar som sjönge han med.

Kalle: Det där var en vacker sång Frida, den där
 sjunger vi om sista raderna på. Sjunga gemensamt:

O, jag vet, en gång Vid en bättre sång
 Skänker Gud oss åt varandra.

Frida: (Tar Kalle i kalufsen) Hör du, du, din
 stora skälm, vem har lovat dej att lyssna på mej när
 jag sjunger? Gör inte om det där en gång till. Kal-
 le deklamerar långsamt och högtidligt:

Stor är din vrede, drottning, men vad underbar.
 Vad stämningsfullt, att höra få en sång så rar.

(Säger): Jag hoppas att jag inte tar fel, det var väl
 om mej du sjöng, Frida.

Frida: Jag sjöng om lilla vännen, när jag får nå-
 gon.

Kalle: Å jag som så livligt önskar, att få vara lil-
 la vännen din, men du har väl så många friare, så det
 är väl alldeles lönlöst, förstår jag. Du har väl både
 Andersson, Pettersson och Lundström. Nej, Lund me-
 nar här, prästen som bor här.

Frida: Försök intel! Jag har varken präster, prostar eller proselyter. Den som jag mente i sången, den vill jag ha, men ingen annan.

Kalle: Säg Frida, var det verkligen Skomakar-Kalle. Var uppriktig för en gångs skull.

Frida: Jag säger ingenting, du vet så väl, ändå. (En kär omfamning).

Kalle: Nu tror jag. Nu är du min, Frida.

Anders: (Kommer in) Återigen samma historia. (Båda bli förskräckta) Här sitter du Kalle och det har stått en bil utanför din verkstad en lång stund. Är ni då så förbaskat kära i varandra? Gift er i Herrans namn då och sluta öpp med det här tjålet. Det blir väl så lagom sen. Det brukar bli så. (Kalle springer ut) Nog har jag tänkt att få en bättre måg, men eftersom då inte hörs av något från prästens sida, så. — — — Mor, hon går å tror på honom än så länge, men han har väl många om sig, han å, förstår jag. (Det hörs hundskall utifrån) Nu skäller hunden, jag skall se efter, vem det är. (Går ut).

Frida: Så har då äntligen pappa gett med sig. Det är väl sämre med mamma, om jag tror rätt. (Det knackar på dörren) Stig in!

Pastor Lund (kommer in och hälsar med att ta i hand.) Talar alltid högtidligt, långsamt och eftertryckligt.

Pastorn: Kommer jag olämpligt, fröken Frida? Jag har varit bortrest några dagar, som fröken vet, och under tiden har jag fått veta, att jag blivit antagen som lärare vid nynyttade folkhögskolan i Friberg och alltså snart får tänka på att stå på egna ben.

Frida: Var så god och sitt ned. (Sätter sig) Det var roligt det. Då får jag gratulera. (Tar honom åter i hand).

Pastorn: Tackar allra mjukast, fröken. Men det har, även det, sina svårigheter för en sådan som mej. För det första bör man ha något bohem, åtminstone det allra nödvändigaste och sådant får man inte tänka

på, då man studerar till präst, och för det andra något fruntimmer att lita sig till. Jag har länge haft ett gott öga till fröken, men hellre än att oro någon i o-gjort väder, har jag ingenting sagt. På femtusen kronors lön borde man kunna leva ett någorlunda oberoende liv, blott man hade en liten raring som stode huset för.

Frida: Alldeles riktigt, ja. Dä är nog inte så svårt att få för den som är lärd och kan gifta sig med de förnämsta fröknar. Dä fins länsmansfröknar, lärarinnor, prästfröknar och gud vet allt. Jag ser i andanom hur det kommer att fladdra kring pastorn.

Pastorn: Åh, stanna i Sverige. Dä ä väl inte som att nysta av en härva, heller. En del äro för fina och förnäma för en fattig stackare, en del kanske man inte själv vill ha, och, sämst av allt, de liksta äro nog upptagna förut, tänker jag.

Frida: Tro inte dä, pastorn. Det blir att försöka.

Pastorn: Att ta en piga, har jag ingen lust för, då får jag väl skaffa en jungfru åt henne också. Det finns mig veterligt inte mer än en, som jag kan reflektera på och det är fröken själv.

Frida: Åh så pastorn säger. Det blir för låg krubba åt en så hög häst. Slå mej alldeles ur hågen.

Jeppa: (Kommer in) Vad ser jag, är pastorn inne hos Frida. Roligt att han vill fördriva en stund i hennes sällskap. Dä ä väl inte något nytt?

Pastorn: Jo, inte så alldeles utan. Jag har blivit antagen till lärare i Fribergs folkhögskola, och nu står jag inför ett svårlöst problem.

Jeppa: Dä blir att gifta sej, dä.

Pastorn: Med två tomma händer, och ingen att gifta sig med. Det faller sig litet kvistigt det.

Jeppa: Pastorn behöver blott blåsa i en pipa liksom skolläraryne när det är slut på rasten och strax har han en fästmö. Tänk vad många — — —

Pastorn: Det där låter bra i teorin, men hur går det i praktiken?

Jeppa: Det går alldeles som en dans.

Pastorn: Man måste tänka mer än en gång på ett så allvarligt företag, som att gifta sig. Äktenskapet ställer stora förpliktelser på en man, nästan större än på en kvinna, ty han skall veta på förhand, om han kan ekonomiskt säkerställa en hustru, icke blott under de allra lättvindigaste förhållanden — — — och måste, redan innan han gör sitt val, kalkylera och reflektera om sinnelaget hos båda kontrahenterna står i harmoni med varandra, och sist men icke minst viktigt, är hans tillkommande hustrus böjelser, om hon kan känna sig sin man överlägsen, så att hon kan vara livad för att ställa sig på tvären.

Jeppa: Pastorn tar det då så bottenförståndigt, så. Ingen kan ställa sig på tvären mot en så snäll karl, som pastorn inte, visst inte. Pastorn är väl allri inne för att framlägga giftermålsplaner för Frida, simpel som hon är. (Skyggar med handen och talar liksom avsidet så att pastorn ej skall höra det) Hm! Sämre kunde han väl få. Sämst att skomakarn har väl bladdra mä henne om att dom en vacker dag skulle gifta sej, förstår jag. (Till pastorn) Jag förstår att dä ä nå i tankarna.

Pastorn: Ja, jag måste be om ursäkt, att jag, utan att tala föräldrarna till, vill framföra ett kanske dumdrigt förslag i den vägen. Det föll sig så, att jag kom att vända mig till henne först.

Jeppa: (vänd till Frida) Ja se dä kan du, då aldrig säga nej till, Frida!! Du tiger du.

Frida: Det kom så oväntat så. Jag måste ha besinningstid, mamma.

Jeppa: Besinningstid, vad pratar du för dumheter. Besinningstid, hm! Du behöver väl ingen besinningstid!

Pastorn: När hon anser sej behöva besinningstid, då skall hon ha sådan, om också det skulle bli ett kallt avslag. Jag högaktar fröken för att hon tänker sig för. Det böra vi göra i alla företag här i världen. Gäller det äktenskap, bör man särskilt pröva sitt hjärta, och om det till exempel tillhör en annan, eller om det ändå säger ifrån, då vill jag inte truga mig på henne. Långt därifrån.

Jeppa: Vänta lite! (Springer ut efter Anders, som strax kommer in) Tycker du Anders att Frida behöver någon besinningstid. Nu är det så att pastorn behöver en hustru och frågar på Frida. Hon svarar att hon vill ha besinningstid. Är det sagt att pastorn står te ta när som helst. Fisken den måste fångas, när den leker.

Anders: (Högtidligt) Du säger sant, Jeppa, din erfarenhet är stor, men kanske du inte vet vad då vill säga att stå mellan två eldar. Därinne bor han som fått hennes unga hjärta, som det heter i en folklek, nu återstår vem som skall ha hennes hand.

Jeppa: Då ä väl en sak som jag säger ifrån.

Frida: Kära mamma, var inte så het.

Pastorn: Äktenskapet är en helig sak och som inte av människor kan godtyckligt upplösas, därför låtom oss förbida tiden. Kanske att Frida vill bli min, varom inte, så är det väl bäst, det som sker.

Frida: Får jag svara i morgon eller övermorgon?

Pastorn: Snälla Frida, tag tid på sej och pröva grundligt sitt hjärta.

Frida: (Framme vid rampen sedan de övriga dragit sig litet åt sidan på scenen. Talar fundersamt). Nu är prövningens dag inne. Å ena sidan har jag Kalle, som jag nog aldrig kan glömma, så snäll och trevlig som han är. Å andra sidan vinkar ett hem fullt av nöjen och behag, en maka som sitter stelt och högtidligt inburad av böcker på bord och stolar, ett stilt

piano som varken han eller jag kan spela på, dyrbara mattor och gardiner i tre eller fyra rum, uppstudsiga tjänare, (ty naturligtvis skall man ha sådana) far och mor få ta sig fram bäst de kunna på gamla dör, och inte vet jag hur då kan vara te å ha en präst heller. (Anders går ut. Frida börjar gråta).

Kalle: (Kommer in och ser förskräckt ut) Vad i alla mina dar är åt dig, Frida. Du gråter — — — Varför gråter du? (Tittar åt prästen) Vad står på? Hon är väl inte sjuk.

Frida: Inte är jag sjuk, inte. (Gråter).

Pastorn: Jag förstår så väl den svårighet vari Frida kommit. Hade jag vetat att ni, som jag nu förstår, har intagit ett framstående rum i hennes hjärta skulle jag aldrig ha stört friden. Har hon lovat sig åt er, så behåll henne. (Frida börjar se manhaftigare ut)

Kalle: (fattar Frida i handen) Hur är det, Frida? (Ser frågande på henne)

Frida: (Efter en handtryckning, innerligt) Jag blir din.

Ridån faller.

K. S. HAGLÖF, Alsbäck, Borlänge

har å eget förlag utgivit följande

Dramatiska böcker

- Nyårs- och fredstablå**, spelas av Gamla året, Nya året, Kärleken och två tomtar. Pris 20 öre.
- Vid årsskiftet**. Nyårstablå för två personer, jämte andra poem. 25 öre
- Lars Jonsa, hans käring och dotter**. Bondpjäs i tre avdelningar för fem personer. 60 öre. Vid slutet av samma bok finnes införd en vacker **Nyårstablå**.
- Tragediskådespelare mot sin vilja**. Skämt i en avd. Pris 40 öre
- Sjömannens trolovade**, spelas av sex personer. 35 öre.
- Helge Humbugsbane**. Sagospel i två avd. 20 öre, tre ex. 45 öre.
- Barntablåer och sagospel**. Pris 40 öre.
- När Stulta-Nils skulle ha måg**. Komedi i tre avd. Pris 50 öre.
- Doktor Bloms första mottagning**. Fars i en akt. Pris 30 öre.
- Farbror Linds frieri**. Lustspel i fyra avdelningar. Pris 30 öre.
- Anders Jansas slutbrev från Stina**. Monolog med sång. 20 öre.
- Tvenne mindre dramatiska pjäser**. Pris 25 öre.
- Teateramatörernas nöjesskattkammare**. Pris 50 öre.
- Vers och prosa för fester och samkväm**. Pris 65 öre.
- Tvenne skildringar ur livet**. Pris 35 öre. Denna bok innehåller två pjäser: "*Hon fick Axel ändå*" samt "*Svenssons Karl-Erik*".
- I valet och kvalet**. Drama i fyra avdelningar. 5:te uppl. 30 öre
- En kvinnolist**. Sommarlustspel med sång och dans. Pris 40 öre.
- Snåla Maja**. Sorglustig nutidspjäsa för fyra personer. Pris 30 öre.
- Allvar och skämtbitar** för ungdom. Pris 50 öre.
- Ett fasligt krångel**. Spelas av två herrar och tre damer. 40 öre.
- Olssons nya piga**. Käringbladder och karlatal. Pris 20 öre.

Nyheter för säsongen 1921—1922

- Skomakar-Kalle eller prästen**. Dramatisk komedi med sång 50 öre.
- Svartsjuka och kärlek**. Sorglustig komedi. Två avd. Pris 60 öre.
- Besök hos doktorn**. "*Sömnsjukan*" och "*Tandutdragningen*" Ett tillägg till *Doktor Bloms första mottagning* eller annars lämplig att skjuta in i liknande pjäs. Rätt komisk. Pris 25 öre. Fri-märken mottagas i likvid. Skriv alltid tydligt namn och adress.

Prisuppgift å Maskeringsartiklar

från

K. S. Haglöf, Alsbäck, Borlänge

De normala priserna å maskeringsartiklar tycks låta vänta på sig. Allt ha ju fallit något, men perukerna stå ännu i högt pris och äro svåra att erhålla. Möjligen förestår prisfall. Rekvirera helst 14 dar i förväg. Postpaket gå med sengående tåg och bli lätt fördröjda. Postförskotts liggetid är 14 dagar och bör därför snarast utlösas. Emballaget debiteras till självkostnadspris. Postpaket som sändes som ilpaket kostar Kr. 1,40 extra plus Kr. 1,10 å 1,40 om det går som postförskott. Dagspriserna äro:

Helskägg Kr. 1,50, 2 och 2,50
Halvskägg Kr. 1, 1,50, och 1,75
Polisonger 0,90, 1,00, och 1,50
Mustascher från 0,25 till 1 kr.
Pipskägg från 0,25 till 1 krona
Tomteskägg 2 kronor.
Skägglin pr 5 gram Kr. 0.60
Lösñasor, med eller utan brillor
0,75, å 1 kr.

Födelsemärken Kronor 0,20
Matrosskägg från 0,75 till 1,25
Näskitt 75 öre.
Vaselin 50 öre.
Fetsmink, små stänger 25 å 40
öre, stora, tjocka 1 krona.
Påspuder i vitt, skärt, gult och
svart å 40 öres påsar.

Damperuker: uppsatt frisyf, dels för yngre, dels för äldre gumm-
peruker) å 4 och 5 kronor.

Herrperuker: Gentleman, med bena, dito, med måne, dito, flint-
skallig, dito, ovårdad Kronor 3,75.

Flickperuker: hängande hår eller fläta 4 å 5 kronor.

Gasmasker Kronor 1 å 1,50.

Alsbäck, Borlänge i december 1921.

K. S. Haglöf.

National Library
of Sweden

LÄSESALSLÄN

60001000387070